

Hansine forholdt sig stadig tavs.

Han vedblev at fortælle. Det var hans Hensigt at gøre det første, forsigtige Forsøg paa at vinde hende for en Plan, han nogen Tid havde gaaet og syslet med, og som han — trods Fortidens mange sørgelige Erfaringer — havde udarbejdet efter sin gamle Grundsætning: med ondt skal ondt fordrives. Han tænkte paa intet mindre end igen at rejse en Stemning for Emanuel i Menigheden. Han vilde forsøge paa at benytte ham som et Gudhaands-Plaster, der skulde drive den aandelige Usundhed ud i Vanviddets Selvtilintetgørelse. Men da Hansine stadig intet svarede, fandt han det raadeligt foreløbig ikke at trænge for stærkt ind paa hende og rejste sig derfor og bød Godnat.

Hansine blev siddende ved sin Garnvinde og sad der endnu længe, efter at Væveren havde forladt hende. Men Traaden var gledet hende afhænde, . . . hun sad foroverbøjet, med Haanden under Kinden, og stirrede ud over Gulvet. Det rødlige Skær fra Talgstumpens krumt glødende Tande belyste den ene Side af hendes ejendommeligt haardt tegnede Ansigt, hvis Udtryk de mørke Slagskygger ved Munden og over de dybtliggende Øjne gjorde endnu mere strengt og alvorligt.

Væverens Ord om Børnene havde paany rejst alle Moderhertets tunge Selvanklager; og dog var hun fuldkommen fattet. Med roligt Overlæg optog hun igen den lange Række Spørgsmaal, som hele denne Sommer, men navnlig efter Modtagelsen af Emanuels sidste Brev havde opfyldt hende Dag og Nat. Hun spurgte sig selv, om ikke Børnene, dersom de vendte tilbage til hende, — og da navnlig Sigrid — hurtigt vilde trættes af Bondelivets Ensformighed og længes bort til det bevægede Liv, hvori de nu var bleven hjemme? Jo, — sikkert! Ulykken var engang sket, og det vilde være en dobbelt Synd mod Børnene, om de nu igen blev rykket op af den Jordbund, hvori de var begyndt at slaa Rod. Den Forsyndelse, hun i sin Tid i en Slags Vildelse havde begaaet mod dem og mod sig selv ved at give dem ud af sin Haand, lod sig ikke længer gøre god igen. Alt, hvad der nu stod i hendes Magt at gøre for dem, var at værne om sig selv, i ydre og indre Henseende at befæste sit eget Liv, saa de altid